

ИЗВОРЪТЪ НА МЛАДОСТЪТА

(Японска приказка)

Далече, много далече отъ тукъ, въ Далечния изтокъ, имало единъ свещенъ островъ, който се казвалъ Мия-Жима. На този островъ никой нѣмалъ право да умре. Когато нѣкой остарявалъ, отнасяли го на съседнитѣ острови да предаде душата си на боговетѣ. Мия-Жима билъ чуденъ островъ, покритъ съ вѣковни явори и борове. Срѣдъ буйната зеленина се издигалъ до самия морски брѣгъ чуденъ храмъ. Въздухътъ билъ чистъ, морето синьо, въ далечината се виждали виолетови планини, по вълнитѣ блестяли веслата на рибарскитѣ лодки.

Въ този островъ живѣлъ единъ старъ дърварь, много много старъ. Той ималъ стара жена — много, много стара. Дърварьтъ се казвалъ Йошида, а жена му — Фуми.

Всички жители на острова почитали Йошида и Фуми, защото шестдесетъ години вече тѣ служели съ своя бракъ, съ благородството и добротата си за примѣръ.

Старецьтъ и бабата преживѣли и голѣми радости, и голѣми скърби. Тѣ имали трима сина. Когато порастнали, и тримата станали рибари, но и тримата погълнало морето. Йошида и Фуми, макаръ и съ разбити сърдца, се мъчили да не плачатъ предъ приятелитѣ си и да не предизвикватъ чужди страдания. Но когато оставали сами, тѣ проливали сълзитѣ си на воля.

А сега вече остарѣли, много остарѣли. Лицето на Йошида било сгърчено отъ бръчки. Краката му треперѣли. Фуми загубила косата и веждитѣ си, а въпрѣки старостъта си, тя се грижела за своя съпругъ и кжщата ѝ винаги била чиста и спретната. И двамата се престрували предъ